Mensen van de Maan

Mensen van de Maan

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Getcovers
ISBN: 9789403941400
© 2026 M.G. Crow

1

Zuid-Frankrijk, ca. 45.000 jaar voor Christus

Een jongeman liep voorop met zes jagers, drie mannen en drie vrouwen, achter hem. Zenuwachtig snoof Rokan de ijzige lucht op in zijn brede neus. Hij onderscheidde de geuren van vochtige aarde en gevallen bladeren. Het landschap zag er mistroostig uit. De bomen begonnen kaal te worden en kondigden een meedogenloze koudegolf aan. Als zijn volk niet voldoende voorraden kon bemachtigen om te overwinteren in de grote grot, zou dat fataal aflopen.

Hij klemde zijn vingers om zijn speer, zonder acht te slaan op zijn gezelschap. Dit was de derde poging die op niets uitdraaide. Met een handgebaar liet hij verstaan dat hij liever terug zou keren dan verder te gaan. Waarom bleven de mammoets weg? Er was geen spoor van hen te bekennen. Het enige wat hij aan de horizon zag, waren nederzettingen waar hij niet te dicht bij wilde komen.

Rokan had zijn bedenkingen bij het nieuwe dorp in de vallei. Het was maanden geleden verrezen, precies op de plek waar de mammoets jaarlijks doortrokken. In zijn geestesoog zag hij de kudde het dorp vertrappen. Het doembeeld deed hem erger rillen dan de kou. Hij twijfelde er niet aan dat het een voorspelling was, al waren zijn toekomstvisioenen minder scherp dan die van zijn moeder.

De laatste jaren kwamen er andere mensen naar de regio. Hun aantal groeide en ze palmden steeds meer land in. Ze waren vreemd, zowel qua uiterlijk als qua leefwijze. Ze hadden goede wapens, waren vaardige jagers, maar leken niet alles te begrijpen. Wie haalde het in zijn hoofd om te gaan wonen op een plek waar een kudde gevaarlijke, kolossale dieren moest passeren? Aarzelden de mammoets om door de vallei te trekken nu die vol obstakels stond?

Een andere jongeman trok aan Rokans mouw en wees naar het vreemde dorp, waar de nieuwkomers tussen de houten huizen liepen.

“Waarschuwen we hen?”

“Hoe? Karg, ze spreken onze taal niet.” Rokan haalde zijn schouders op, overvallen door machteloosheid. De andere mensen leken het niet

zo op zijn volk begrepen te hebben. Nooit zou hij hun vieze blikken vergeten toen hij hen met enkele mannen benaderde. Hij rook hun angst toen ze een van zijn jagers met een speer doodden. Hoe kon hij hun vertrouwen winnen zonder levens op het spel te zetten? Deze mensen gooiden hun speren naar hun doel. Hij had geleerd ermee wezens groter dan zichzelf van dichtbij te doden.

"Maar als de mammoets komen …" drong Karg aan.

Rokans verpletterende blik legde hem spontaan het zwijgen op. Niemand sprak de zoon van de zieneres tegen. Hij was de enige jager die met zijn geest contact kon leggen met de Mensen van het Hert, die de kudde langs de andere kant van de vallei volgden.

Hoofdschuddend slaakte Rokan een diepe zucht. De vreemde energie van de nieuwkomers verstoorde zijn spirituele zintuigen. Hij kon enkel hopen dat de Mensen van het Hert ongedeerd waren, aangezien hij geen signaal van hen opving.

Het frustreerde hem dat hij moest terugkeren zonder een spoor van de grote dieren. Mammoetvlees konden ze drogen als wintervoorraad. Enkele herten vangen was ook mogelijk, maar die leverden in verhouding weinig op.

Zijn volk, de Mensen van de Maan, rekende op hem en op de Mensen van het Hert. Enkel samen zouden ze de winter kunnen overleven. Zijn moeder had onheilspellende visioenen gehad, waar ze niet over wilde spreken. Waarom waarschuwde ze niet? Welk onomkeerbaar lot zou zijn volk ondergaan?

* * *

Beelden van nieuwkomers die aangevallen werden door een sabeltijger drongen door in Rokans geest en deden zijn hartslag versnellen. Als hij goed luisterde, kon hij de kreten horen. Zou hulp bieden een manier zijn om hun vertrouwen te winnen?

Rokan hield even halt en wees in de richting van het drama. "Er zijn nieuwkomers in nood. We gaan ze helpen."

De andere jagers keken elkaar verstomd aan. Zonder een woord te wisselen, volgden ze Rokan op de voet.

Ze naderden de plek van het onheil. Rokan verstevigde zijn grip op de speer. Eén stem overstemde de andere kreten. Hij rook het roofdier

en een menselijke geur die een beetje anders was dan wat hij gewend was.

Het gebrul van de sabeltijger klonk van dichtbij. Karg week niet van Rokans zijde. Tussen de takken door zagen ze de grote katachtige over een van de vreemde mannen gebogen staan. Een tweede lag bloedend naar zijn speer naast hem te tasten, terwijl zijn metgezel verscheurd werd. De geur van menselijk bloed kwelde Rokans scherpe neus. Ingrijpen was ook voor hem en zijn mensen niet zonder gevaar.

“Nu!” Rokan gebaarde dat ze moesten aanvallen.

Zeven jagers liepen naar het roofdier en staken er met hun speren in nu het nog op zijn prooi lette. Voor het zijn klauw naar Rokan en zijn gezelschap kon uitsteken, kreunde het, stortte neer en kwam stuiptrekkend op de man terecht die het aan het verscheuren was.

De jagers rolden het karkas van de man af. Hij bloedde hevig en bewoog niet. Hij was groter en fijner gebouwd dan zijn redders, net als de tweede man die naast hem lag te kermen in een onbekende taal. De gewonde wees naar een boom.

Rokans blik volgde de vinger van de vreemdeling.

Uit de bijna kale kruin klonk gesnik. Voor zijn voeten drupte bloed op de grond.

Op een tak wiebelde een jonge vrouw gevaarlijk heen en weer, niet in staat zelf naar beneden te klimmen. Tijd om haar goed te bekijken had Rokan niet. Zijn aandacht ging naar de diepe klauwwond in haar kuit. Als hij het been niet snel afbond, zou het slachtoffer doodbloeden voordat zijn moeder de kans zou krijgen om haar te verzorgen. Zonder aarzelen klom hij de boom in. De tak waar ze op zat, zou hem nooit kunnen dragen. Hij hield halt om zijn evenwicht te bewaren en stak zijn arm uit.

Met grote, donkere ogen staarde de jonge vrouw hem aan. Haar fijne, getinte gezicht werd steeds bleker. Trillend als een riet keek ze naar beneden. Haar blik ging weer naar hem. Toen stak ze langzaam een arm in zijn richting uit.

Hij greep haar pols. Zodra hij die vasthad, trok hij haar naar zich toe en voelde daarbij een lichte weerstand. Ze wilde zich losrukken, maar was er te zwak voor. Ze slaakte een gil die zijn oren deed suizen. In een reflex klampte ze zich aan hem vast. Hij sloeg zijn arm stevig om haar middel, terwijl hij zich met zijn andere hand vasthield.

Voorzichtig klom hij naar beneden met de verzwakte vrouw om zijn hals. Tot zijn verbazing woog ze bijna niets. Nu hij haar beter kon bekijken, schatte hij haar ongeveer de even oud als zijn zus.

Het bloed bleef uit de diepe wond stromen. Eenmaal op de grond haalde hij een leren koord uit zijn tas en spande het strak rond haar dij, terwijl ze amper bij bewustzijn tegen hem aan bleef leunen.

Haar zoete lichaamsgeur streelde zijn neus en deed zijn lijf tintelen op een manier die hij niet gewend was. Hij haalde diep adem om zijn gedachten erbij te houden.

“We nemen hen mee. Moeder kan hen mogelijk redden.”

De jagers knikten en tilden de gewonden op. Rokan droeg de jonge vrouw, die bewusteloos in zijn armen hing. Iets meldde hem dat ze niet was zoals de drie vrouwen in zijn gezelschap, die mee achter grote roofdieren aangingen.

De jagers vervolgden hun weg naar de grot waar ze de winter zouden doorbrengen, samen met de Mensen van het Hert, als ze die nog konden bereiken.

2

Meteen gingen alle blikken naar Rokan toen hij de grot betrad. Het gegiechel van twee meisjes werkte op zijn zenuwen. Ze waren nieuw bij de groep gekomen, nadat ze hun gemeenschappen hadden verlaten om een man te vinden. Het was hem duidelijk dat ze hem als de zoon van de zieneres en de leider van de jacht zagen. Ieder vrij, volgroeid meisje leek hem daarom te begeren. Als hij ooit een partner zou nemen, wilde hij er een die in zijn ziel zou kijken. Waarom leek niemand geïnteresseerd in wie hij werkelijk was? Dat ze niet mee achter de mammoets waren gegaan, deed hen verder in zijn achting zakken.

Eén blik kon hij niet negeren. De enige persoon die hem door en door kende, keek hem aan. Hij liep naar de vrouw die bij het vuur zat en autoriteit uitstraalde. Een met botten versierd hoofddeksel markeerde haar status. Haar lange haren hadden dezelfde roodbruine kleur als die van hem. Met rechte schouders stond ze op toen hij haar naderde met het bewusteloze vreemde meisje in zijn armen.

“Moeder.” Hij boog zijn hoofd en stelde zich nederig op, zich ervan bewust dat hij de vijand in huis had gehaald.

“Ik had al voorzien dat je hen zou meebrengen.” De zieneres legde een hand op zijn schouder.

Een golf van opluchting ging door hem heen. Niemand waagde het Maela tegen te spreken, zelfs haar kinderen niet. Ze gebaarde dat hij het meisje op een bed van takken mocht neerleggen.

In het licht van het vuur observeerde hij het meisje terwijl hij haar zo voorzichtig mogelijk neerlegde. Haar lange, glanzende haren waren gitzwart en haar huid had de kleur van lichte oker. Ze rook naar zoete bloemen en leek zo teer dat hij zich afvroeg hoe haar been er nog aanhing. Ze was een medemens, maar compleet anders dan hij gewend was. De paar keer dat ze onderweg haar ogen had geopend, leken die recht in zijn ziel te snijden.

Daarna deed hij een stap achteruit, zodat zijn moeder zich over haar been kon buigen. Opgelucht stelde hij vast dat de kruiden al klaarlagen.

Een por in zijn ribben deed hem opschrikken. Zijn zus keek hem gemoedelijk aan.

“Nava, ik …” Hij bloosde, omdat hij wist dat ze net als hun moeder dwars door hem heen keek.

“Ik moet moeder helpen.” Nava maakte een afkappend handgebaar. Met de baby op haar andere arm wrong ze zich langs hem heen en liep naar Karg, die een gewonde man neerlegde. Zodra hij zijn handen vrij had, drukte ze haar lippen tegen zijn wang.

Hij glimlachte naar haar en nam de baby over, zodat Nava haar moeder kon helpen.

Rokan voelde zich overbodig. Het verzorgen van gewonden was vrouwenwerk. Zijn moeder en zus wisten wat ze deden. Karg kwam naast hem staan.

“De vrouwen weten wat te doen.” Karg knipoogde.

“Jij ook.” Rokan wierp een blik op zijn moeder en zus, die kruidenmengsels maakten en de wonden bekeken.

Karg wiegde de baby. “Ik ben al blij dat je zus me eindelijk eens onze dochter laat vasthouden.”

Rokan schudde zijn hoofd. Hij was dol op zijn nichtje. Karg was zijn beste vriend en de partner van zijn zus. Die twee waren voor elkaar gemaakt.

De manier waarop Karg zijn dochtertje knuffelde, deed Rokan terugdenken aan zijn eigen vader, die hij amper had gekend. Hij was nog een kind geweest toen hij stierf. Hun moeder sprak soms over hem, maar in haar stem hoorde hij hoeveel pijn het haar nog deed.

De mammoetjacht was gevaarlijk. Hij wilde er niet aan denken dat Karg het niet zou halen. Misschien was dat wel de reden waarom hij zelf aarzelde om zich te binden.

Zonder een woord te zeggen, staarde hij naar de dansende vlammen. Vooral het gewonde meisje kreeg hij niet uit zijn gedachten.

* * *

Tali klemde de hanger om haar hals stevig vast. De priester had de talisman gezegend om haar te beschermen. Nu leek het ding nutteloos. Wat waren deze vreemde mensen met haar van plan? Zou haar vader haar al zoeken? Eén gedachte overheerste: dat ze geofferd zou